

Toni

Neus Planelles

Image not found.

Capítulo 1

Per a un familiar:

D'aquí a pocs dies
farà un any que te'n vas anar.
Però quan et cride
sempre acudeixes al meu costat.

En les decisions importants
envie al meu cor al cel
perquè li dones una resposta.
Ja que encara no puc volar
cap als núvols, per fer-te un bes,
intentar que dones una volta
i dir-te «adéu» com toca.

Alguns em tractaran de boja,
però seguisc parlant amb tu
quan et necessite
com si encara fores viu.

Jo sempre et busco la ombra

encara que siguis mort.

Jo encara busque el motiu,
una cosa que ho verifiqui.

Sí, vaig anar al teu enterrament,
diran que això em servix de prova.
El cas és que molts cops parlem,
per tant, mai em sentiré sola.

I si és un somni, on xarrem plegats,
no vull despertar.
No desitge recordar
el tant profund dolor
i tots aquells plors
causats per la temor
de no tornar a veure't.

T'estimo encara, creu-me,
l'any passat no estava preparada.

I ara, en les coses importants

em respons,
o és una sensació, potser,
del meu cor
que, que no hi sigues, no es creu.

I és que jo penso amb tu constantment.
Va ser massa dur que te n'anares;
A tots ens va fer males passades
que el càncer et guanyés, tossudament.

No sabia com expressar el meu sentiment
al no vore't més, però sentir-te en tot moment.
Així, he escrit esta poesia
per a dir-te com em sento,
lluitant contra la melancolia
que m'entra quan, amb tu, penso.